

Maria Carme Arnau

Itinerari de tendresa

Premi Ibn Hazm
Ciutat de Xàtiva

Hi ha una veu més antiga que les paraules
esclatant als ulls, vessant aquest desig
al tacte de la pell, un riu de l'univers
recorren les venes, creixent dins el cos.
Font de vida que germina en l'instant
de l'abraçada o del somriure.
No sé de quin gest es va fer la dolçor,
però tots aprenem, un moment o un altre
que l'estima no deixa de trucar al cor.

I

La paraula és la llum de l'alba
que obri mans i braços sobre l'horitzó
dels navegants,
la tendresa que s'escampa
pels llavis
i ens condueix per itineraris
d'allunyats abismes.

És l'esperança que creix
en una abraçada profunda,
ara que ens reconeixem
nits d'obscuritat.

Cada paraula és l'eco, l'estima, la música...
un lligam del temps que esclata de goig
en descriure l'essència de l'univers.

És un intent primitiu i imperfecte
d'expressar el nostre crit de vida,
l'únic miracle possible
d'un home entre els homes.

II

Escric l'olor del bosc amarat de pluja,
la calidesa del sol i de l'aire.
Alce els ulls i deixe que cada raig
m'escalfe els llavis,
i les paraules, profundes com el temps,
aletegen com papallones pels dits.
Subratlle les grafies
que es desfan per la boca,
les pàgines inacabables d'un llibre
o d'un poema teixit de somnis.
Sent el tacte de les lletres
petites i ben fetes
quan, dibuixada al regle,
els ulls bateguen amb el so de l'aire,
com si acaronant la veu
pogués veure-les més enllà de l'horitzó que,
infinites i embriagades de l'alba,
renoven el ritme, l'espai, el silenci...

III

Sóc taloneig de pluja a l'alba
i escolte com cauen les paraules
pel terratrèmol de la imaginació.

Talonege itineraris de records
com una passatgera que es refugia
en l'instant subtil
o en l'encant insondable del paisatge.

Talonege al rerefons d'un estol de garses
que hi ha al maresme, i m'oneja encara
el centelleig de les pupil·les
en veure el capvespre passar
com la brisa sobre l'aigua.
La seua llum em fa recórrer impossibles.

He caminat a galops el desconsol,
la solitud i les llàgrimes de la vida.
La sorra es desplaça a mercè del vent.
Només tinc el taloneig de la pluja i el desig
de paraules que ens caldrà salvar.

IV

Aquest fullatge de paraules que contemple
en els llibres amb tendresa, em transforma
com si a l'abast dels ulls només surara
la llum dels colors, la creació...
Potser l'esperança s'hi aferra,
potser no trobem més que l'espai
que batega en el pensament
o la certesa que cada paraula
és part intransferible del nostre destí.
Tanque els ulls a la brisa de maig,
m'aplega el perfum de la tarongina
arredonit com la fruita, i busque
més enllà l'agulla imantada
dels mots, els detalls de la vida
que vora el cos s'amoroseixen.